

MI MILADCI

Tadeja Klopčič

Sveže jutro me objame,
ko okno na stežaj odprem.
Kot vedno radovednost me vname,
kako in kje naj dan začnem.

Karkoli že si načrtujem,
se nič od tega ne zgodi.
Komajda še izpolnjujem
vsakdanje obveznosti.

Vse, kar vmes me iznenadi,
so le presenečenja,
da težko mi je verjeti,
kako lepo se dan konča.

Ž. M.

SREČA

Trenutek sreče našel sem,
ko dišal je droben cvet
in vetrič mi v uho je pel,
kako je čudovit ta svet.

Trenutek sreče našel sem
v dotiku hladne vode,
kjer studenec živo vre
iz zemljine posode.

Srečen sem, da sreča
tako po drobcih pricurlja,
a marsikdo je ne opazi
ali zanj nič ne velja.

A. S.

04 POPOLN PRIJATELJ

Popoln prijatelj je v mojih očeh oseba, ki ji lahko zaupaš ne glede na to, kakšne probleme imaš.

Vsak v življenju potrebuje prijatelje, po mojem mnenju nas to ohranja žive in radovedne, da odkrivamo svet. Kot otrok sem se vedno družila le s fanti, mogoče zato, ker v moji vasi ni bilo deklet moje starosti, vedno so bili v moji družbi le fantje. Sčasoma sem ugotovila, da so po mojem mnenju fantje vrednejši zaupanja. Sem zelo zaprta oseba, čeprav tega ne pokažem. Vedno se kažem kot zelo močna oseba, ker se bojim zaupati novim ljudem. V osnovni šoli sem imela probleme z jezo, ampak k sreči sem imela ob sebi svoje tri najboljše prijatelje, o katerih lahko rečem, da so mi kot bratje. V življenju so mi veliko pomagali. Nikoli se nisem hotela o svojih problemih pogovarjati s svojimi starši, saj sem mislila, da me ne bodo razumeli, zato sem se obrnila na svoje najbližje, ki jim zaupam. Vedno so me poslušali, ko sem razlagala probleme, in vedno so mi pomagali. Lahko je šlo za tolaženje ali pa samo za pogovarjanje. Zelo sem jim hvaležna in ne verjamem, da bi bila brez njih to, kar sem danes.

Zato res mislim, da vsaka oseba potrebuje vsaj enega najboljšega prijatelja. Lahko je dekle ali fant, potrebujemo samo nekoga, enega samega, na katerega lahko računamo, da nam bo vedno stal ob strani in nas podpiral v odločitvah, tudi če njemu ne bodo všeč. Potrebujem nekoga, ki je iskren, pa tudi če me z odkritostjo malo prizadene. Vsaj eno tako osebo potrebujem v življenju. Rada bi, da se lahko vedno smejiva, jokava in prepirava skupaj, saj to je edino normalno. Potrebujem nekoga, ki ga ni sram imeti take prijateljice, kot sem jaz, in da si vedno, ko sva jaz ali moj najboljši prijatelj s kom v zvezi, to poveva in se pogovarjava o tem ter se sčasoma dogovoriva, da bova svojo izbrano osebo predstavila drugemu. Potrebujem iskreno mnenje svojega najboljšega prijatelja, ali se mu zdi, da je ta oseba vredna, da je z mano v zvezi, in če ne, da to pojasni. Vedno moramo biti iskreni drug z drugim, kajti če se resnica izve od koga drugega, pride do prepira.

Idealen prijatelj je lahko resničen, ampak vedno, ko najdemo svoje najljubše prijatelje, vemo, da nihče ni popoln. Lahko pa smo zelo veseli, da najdemo nekoga, ki mu lahko rečemo, da je družina, ne samo prijatelj. Jaz sem si našla tri take diamante, in čeprav niso popolni, so zelo veliko vredni v mojem srcu. Lagali smo si seveda vsi,

ampak samo zato, da ne bi ranili čustev drugega. A nekoč se je izvedelo in smo se o tem pogovorili ter sprejeli resnico. Glede na to mislim, da si lahko najdeš najboljšega prijatelja. Čeprav ne bo nikoli nihče popoln, so tvoji prijatelji zate vedno popolni ne glede na to, kaj si mislijo drugi.

Nina Gregorčič

POPOLN PRIJATELJ, PARTNER

Včasih se vprašam, kaj beseda popoln sploh pomeni. Vsakdo ne more biti popoln. Vsi imamo svoje dobre in slabe lastnosti. Nekatere ljudi precej motijo naše pomanjkljivosti, nekateri jih spregledajo, drugi bodo našli v nas kakšno drugo slabo ali pa dobro lastnost. Nimamo vsi enakih okusov, zato nam ne bodo všeč isti ljudje. Ko iščem popolnost v človeku, vedno premislim, kaj sploh iščem. Postavim si milijon vprašanj in na koncu le najdem nekoga, ki mi ustreza.

Zame je zelo pomemben človekov značaj. Brez dobrega značaja zame nisi človek. Oseba, ki bi želela, da je moj prijatelj, mora biti prijazna. Spoštovati me mora takšno, kakršna sem, pomagati mi mora v določenih situacijah, upoštevati mora moje odločitve, mora se znati zabavati in dobro bi bilo, da ima ta oseba smisel za humor, kar prispeva k veselemu razpoloženju. Zelo pomembno je zaupanje v človeka. Odnos mora biti dober, brez kakršnih koli laži, zahrbtnosti, dvoičnosti, izdajanja ipd. Imela sem prijateljico, s katero sva imeli res dober odnos, vendar mi je začela prikrivati stvari in se mi lagati. Takih oseb ob sebi ne potrebujem. Zakaj bi se trudila prijateljevati z osebo, ki si ne zasluži moje dobrote in me ne spoštuje? Zakaj bi se ukvarjala s takšnimi osebami in izgubljala dragoceni čas? Ob sebi si želim osebe, ki bodo vedno z mano, ko jih bom najbolj potrebovala. Prijatelja ne moreš iskati, prijatelj bo prišel sam, tako kakor partner. Govorim iz lastnih izkušenj. Najlepše stvari so se mi zgodile, ko sem najmanj pričakovala. Moramo se prepustiti in dati času čas. Če hočemo, da bo zveza (prijateljska, partnerska) delovala, moramo imeti izpolnjene vse svoje standarde. Če vzamem za primer partnerja, ne moremo siliti v nekoga in imeti zvezo z nekom, ki ni iskren z nami. V zvezi iščimo iskrenost, ne da smo z nekom zato, ker ima npr. denar ali pa je lep. Ne gre tako. Moramo si najti takšno osebo, ki ustreza našim predstavam. In seveda,

ideali so uresničljivi. Ko spoznaš novo osebo, pri njej najprej pogledaš, ali ti ustreza njen značaj in ali si z njo lahko predstavljaš dober prijateljski ali partnerski odnos. Zelo pomembno je zaupanje. Če nimaš zaupanja v osebo in misliš, da te bo prevarala, izdala, je brez pomena, da se trudiš ohraniti zvezo med vama. To pripelje do prepira, slabega počutja, razočaranja, jeze in različnih neprijetnih občutkov. Oseba, s katero hodiš, te ne sme zaničevati. Poznam primer iz življenja. Bila sem prijateljica s fantom, ki mi je bil všeč in tudi sama sem bila na začetku njemu. Ker fantje v najstniških letih še niso vsi čisto dozoreli, me je v kratkem času zapustil in rekel, da je med nama lahko le prijateljstvo. Po tem dogodku je čez nekaj časa dobil novo dekle in me je začel zaničevati. Poskušala sem ga ignorirati, ampak je še vedno močno vplival na moja čustva, ker mi je bil še vedno všeč. Njegove besede so me močno prizadele in zaradi njega sem bila velikokrat žalostna. Veliko srečo sem imela, da sem imela okoli sebe prave ljudi ob pravem času, ki so mi pomagali, da sem ga prebolela in se začela ukvarjati s sabo, ne pa s takimi ljudmi, od katerih nimam nič in slabo vplivajo name.

Nihče se ne sme pustiti poniževati in zbadati. Moramo ostati močni. Nekaterim ljudem je dolgčas v življenju in grenijo življenje drugim, so ljubosumni, niso zadovoljni sami s sabo, žalijo druge, so sebični ... Takih oseb res ne potrebujemo ob sebi in še enkrat bom ponovila:

“Najdi si osebo, ki ustreza tvojim željam in te žene v zdrav odnos in v boljše počutje. Je boljša polovica tebe. Z njo ti ni nikoli dolgčas, ji lahko zaupaš, se z njo zabavaš, je vedno ob tebi, ko jo potrebuješ. To je dobro prijateljstvo oz. partnerstvo.”

Nika Repija

Popoln prijatelj je tisti, ki te sprejema takšnega, kakršen si: brez pretvarjanja, igranja, ličil, skrivanja čustev in podobnih stvari, ki te delajo drugačnega od tega, kakršen si v resnici. Pod nobenim pogojem pa se ti ni treba spreminjati zaradi njega. Med najpomembnejšimi stvarmi pri prijateljstvu pa sta zaupanje in pogovor. Pravemu prijatelju lahko zaupaš vse, ne da bi te kritiziral ali obsojal.

Popoln prijatelj je tisti, ob katerem se ti dobro počutiš in si lahko z njim najboljša verzija sebe. Sploh ni pomembno, ali ima ta prijatelj veliko in bogato opremljeno hišo ali si deli sobo z bratom ali sestro, ali ima dobre ocene ali pa ni zmagal na tekmovanju, prav nobena od teh stvari ni pomembna za dobro prijateljstvo.

Popoln prijatelj te podpira v stvareh, ki jih imaš rad in jih rad počneš, pa tudi če ti ne gre najbolje, brani te, ko v sebi nimaš dovolj moči, da bi lahko branil samega sebe. Ne posmehuje se ti, ampak te dviguje in spodbuja, kadar obupaš ali padeš, posluša te in svoje potrebe pusti ob strani samo zato, da ti lahko pomaga.

Vsekakor pa, ker smo ljudje, pride pri vsakem prijateljstvu tudi do konfliktov. Pravi prijatelj bi se poskušal pogovoriti o problemu, ki je ranil prijateljstvo, ali pa bi »požrl« svoj ponos in se opravičil, četudi ne bi bil kriv, vse samo zato, da bi bila oba spet srečna.

Vsi si želimo imeti popolnega prijatelja, vendar pa se moramo prej vprašati, ali smo pripravljeni vse, kar je treba, tudi vračati. Pravzaprav pa ideal popolnega prijatelja skorajda ne obstaja, saj nihče ni popoln in je težko ugoditi vsem. Vsekakor pa se je vredno potruditi biti sam drugim čim boljši prijatelj.

Lucija Krapež

06 POPOLN PRIJATELJ

Prijateljstvo mora biti obojestransko. To je odnos med dvema osebama, ki se imata zelo radi. Pri tem nista pomembna spol ali starost. Pomembno je le, da drug drugemu zaupata.

Nihče ni popoln, vsak je edinstven na svoj način. Pri prijatelju je najpomembnejše, da mu lahko zaupaš, se ob njem počutiš sproščeno in si to, kar si. Prijatelj te lahko tudi hudo prizadene, to bi pomenilo, da ni dober prijatelj, lahko te razočara, ampak kljub jezi in razočaranju moraš poskušati razumeti njegovo situacijo in vzroke, ki so ga pripeljali do izdaje prijateljstva. Zame je prijatelj tisti, ki mu lahko vse zaupam, s katerim se zabavam ne glede na to, kaj delam ali kje sem. Dober prijatelj je vedno s tabo. V najslabših trenutkih je ob tebi in ti pomaga. Za najboljše trenutke pa je prav on zaslužen, da so tako dobri.

Sčasoma dobivaš nove prijatelje, lahko se zgodi, da se od starih prijateljev oddaljiš, a ne smeš pozabiti nanje. Najbolje je, da z njimi še vedno ohraniš stike, kajti prijatelji so za zmeraj, na kar včasih pozabimo. Pozabimo, koliko je vredno prijateljstvo in kako smo lahko hvaležni za dobre prijatelje. Včasih se prenačimo in prehitro sklepamo, da je kakšna oseba že tvoj dober prijatelj, kajti nikoli ne veš, ne moreš biti popolnoma prepričan, kaj vse prinese čas. Nekateri se lahko pretvarjajo, da so dobri prijatelji samo zato, da bi te izrabili. Takim ljudem ni vredno zaupati. Takih ljudi je kar nekaj, zato moraš biti previden, komu zaupaš in koga kličeš prijatelj.

Popoln prijatelj ne obstaja, obstaja pa res dober prijatelj. Vsi delamo napake in nihče ni popoln, zato mislim, da tudi kot prijatelj nihče ne more biti popoln.

Lisa Musić

Popoln prijatelj ni tisti, ki je lep, postaven in zabaven. Popoln prijatelj je ta, ki ti bo ne glede na situacijo stal ob strani in ti pomagal, te spodbujal pri stvareh, ki se jih odločiš narediti, ti pomagal in dajal nasvete. Iz izkušenj lahko povem, da ni nujno, da se vsak dan pogovarjata, lahko se ves teden ne slišita, a bo vajino prijateljstvo ostalo trdno. Res je, da se lahko spreš z njim, ampak če si osebi veliko pomenita, se zaradi tega ne bosta oddaljili. Sama imam že štiri leta prijateljico, ki jo lahko imenujem moja najboljša prijateljica, ampak vsakič, ko se srečava, se spreva,

saj si vse takoj poveva in potem si pomagava med seboj. Nikoli ni pri osebi važen videz, ampak značaj. Mogoče oseba ne bo popolnega videza (vsaj tebi se lahko zdi tako), ampak če ti vedno pomaga in si vzame čas zate, ji lahko rečeš, da je popolna oseba. Takih oseb je malo, zato se tudi ti potruji, da boš zanj ali zanjo popolna oseba.

Bi.

Po mojem mnenju popoln prijatelj ne obstaja. Pravemu prijatelju lahko vse zaupaš, ti pomaga, se lahko zaneseš nanj. Te zna osrečiti in ti mu naklonjenost vračaš. Je pa na svetu sedem milijard ljudi, to pomeni tudi toliko različnih osebnosti. Vsak je svet zase, če tebi oseba ugaja, ni nujno, da ti njej. Ljudje ne gledamo z enakimi očmi drug na drugega. Še vedno sta prisotna rasizem in nestrpnost med ljudmi. Ne moreš vedeti, ali oseba govori resnico ali je samo na videz prijazna. Ljudje znamo biti zahrbtni, zmoremo se pretvarjati, smo razvajeni in sebični.

Popoln partner morda obstaja, le težko ga je najti. Lahko živi na drugem koncu sveta. Popoln partner bi bil tisti, s katerim te družijo podobni interesi. Popoln partner je lahko tvoj idealni prijatelj. Zaupata si in si pomagata. Partner je oseba, ki bo s tabo do konca.

Ali obstaja popoln učitelj? Po mojem mnenju je kaj takega mogoče. To je učitelj, ki snov dobro razloži, se zna sprostiti in zabavati z učenci, ugaja ti njegov značaj, zna postaviti meje pri obnašanju in ima rad svojo učečo se publiko.

S. D. Š.

Popolnega prijatelja si lahko najdeš sam. Tak prijatelj je zate popoln ves, kar ga je. Prijatelje in družbo si sam izbiraš in najdeš ljudi, ki te navdihujejo. Popoln prijatelj je tisti, ki ti vedno stoji ob strani, te sprejema takšnega, kakršen si, te posluša in mu lahko zaupaš. Biti popoln prijatelj je težko, saj smo si zelo različni, imamo določena pričakovanja in sanje, ideje in svoj notranji svet, v katerega ne spustimo veliko ljudi. Ne vsakega.

Drug drugega moramo spoštovati, spodbujati in sprejemati v vsej različnosti in zato vznemirljivi lepoti.

E. D.

Idealen prijatelj dejansko ne obstaja, ker nihče ni popoln. Popoln je lahko le v tvojih očeh, zato pogosto lahko spregledaš njegovo pravo plat. Bolje je imeti enega pravega prijatelja kot mnogo lažnih, takih, ki bi te zapustili ali ti v najtežjih trenutkih obrnili hrbet. Pravi prijatelj ti stoji ob strani in je v težkih časih vedno s teboj. Nikoli te ne razočara, ko ga potrebuješ, ti vedno priskoči na pomoč. Taki prijatelji ostanejo za vedno, zato je dobro gojiti tako pristno prijateljstvo. Dobrih prijateljev ne smemo razočarati, ker se kmalu zavemo, kaj smo izgubili.

K. R.

Pravi prijatelji obstajajo. Čisto vsak ga lahko ima, samo najti ga je treba. Pravi prijatelj je oseba, h kateri se zatečemo, če nam je težko pri srcu, je oseba, ki nas podpira tudi takrat, ko ji naša dejanja niso všeč, ki že iz pogleda razbere, da je nekaj narobe. O takem prijateljstvu se ve, da bo trajalo do konca življenja in da bosta ti in tvoj prijatelj skupaj prebrodila vse težke čase.

Lea D.

Kdo je popoln prijatelj?
Tega odgovora ne dobimo,
pa čeprav si ga močno želimo.
Vprašanje je, kje sploh je.
Za odgovor bi tvegali vse.

Lahko ga dobimo,
če si ga močno želimo.
Ne pride sam od sebe,
tu naj se nihče ne zmede.
Bodi prijazen in sočuten
in mogoče bo bolj zaupen.

Komu lahko zaupam,
kako naj se obnašam?
Kako naj prijaznost poplačam?
Se zgodi spontano ali načrtovano?
Ni treba načrtovati, še manj modrovati.
Bodi to, kar si, prijazen do ljudi. In lahko se zgodi.

N. N.

Popoln prijatelj je tak,
da moraš ga imeti rad.
Vedno ti stoji ob strani,
ne glede na to, kaj se zgodi,
se vedno s tabo smeji in ti pogum deli.
Pravih prijateljev je malo,
zato čuvaj jih in razmišljaj s trezno glavo.
Moj popolni prijatelj je tak,
da me vsakič nasmeji,
tudi takrat, ko vse narobe gre mi.
V šoli vse bolj zabavno je, če le pravi prijatelj ob meni je.

G. K.

Ne potrebujem prijatelja,
saj biti sam,
mi je
všeč.
Všeč
mi je
samotna tišina,
ki mi odzvanja v glavi.

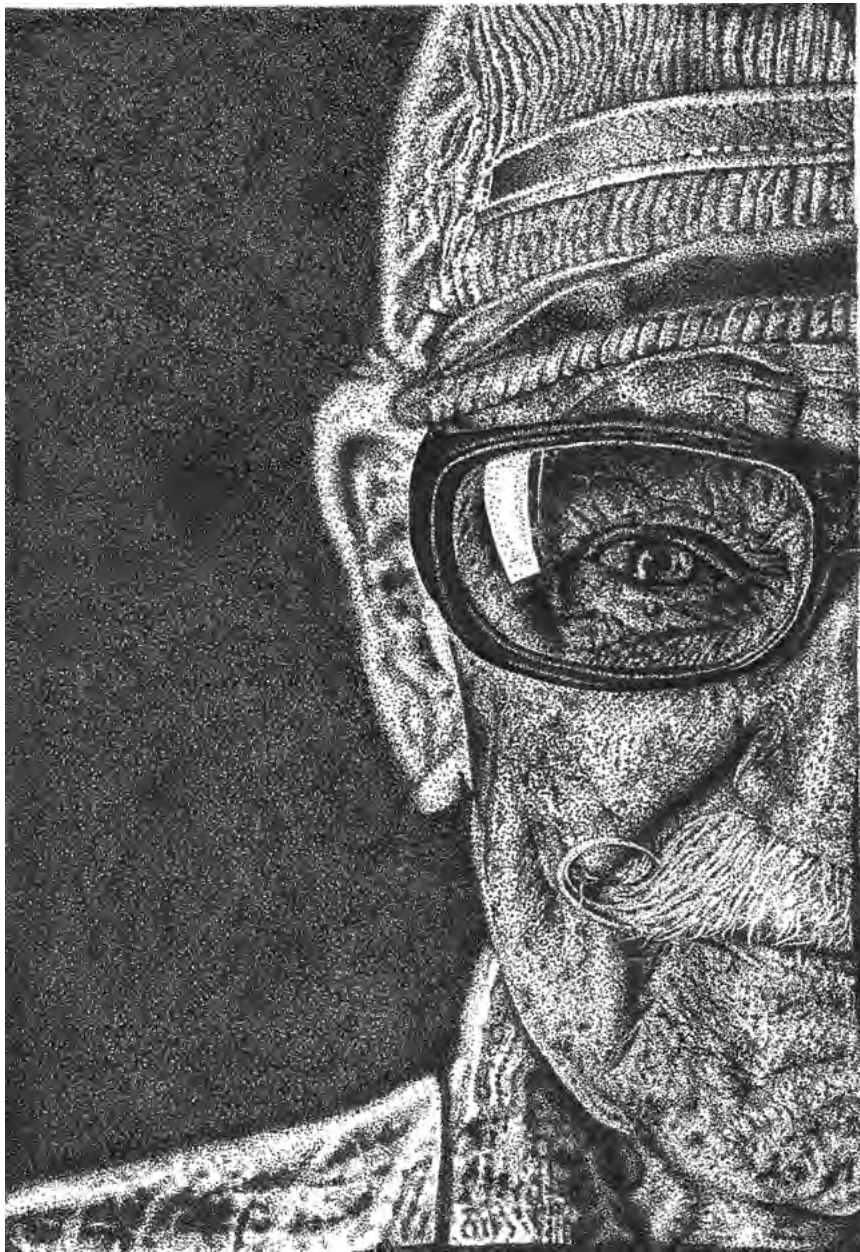
Zakaj
bi se trudil,
če vem, da ne bo trajalo?
Zakaj bi se odprl osebi,
če vem, da
me ne bo
poslušala?

Ne potrebujem prijatelja,
saj imam sebe.
Vem, kdo sem.
Ali pač?

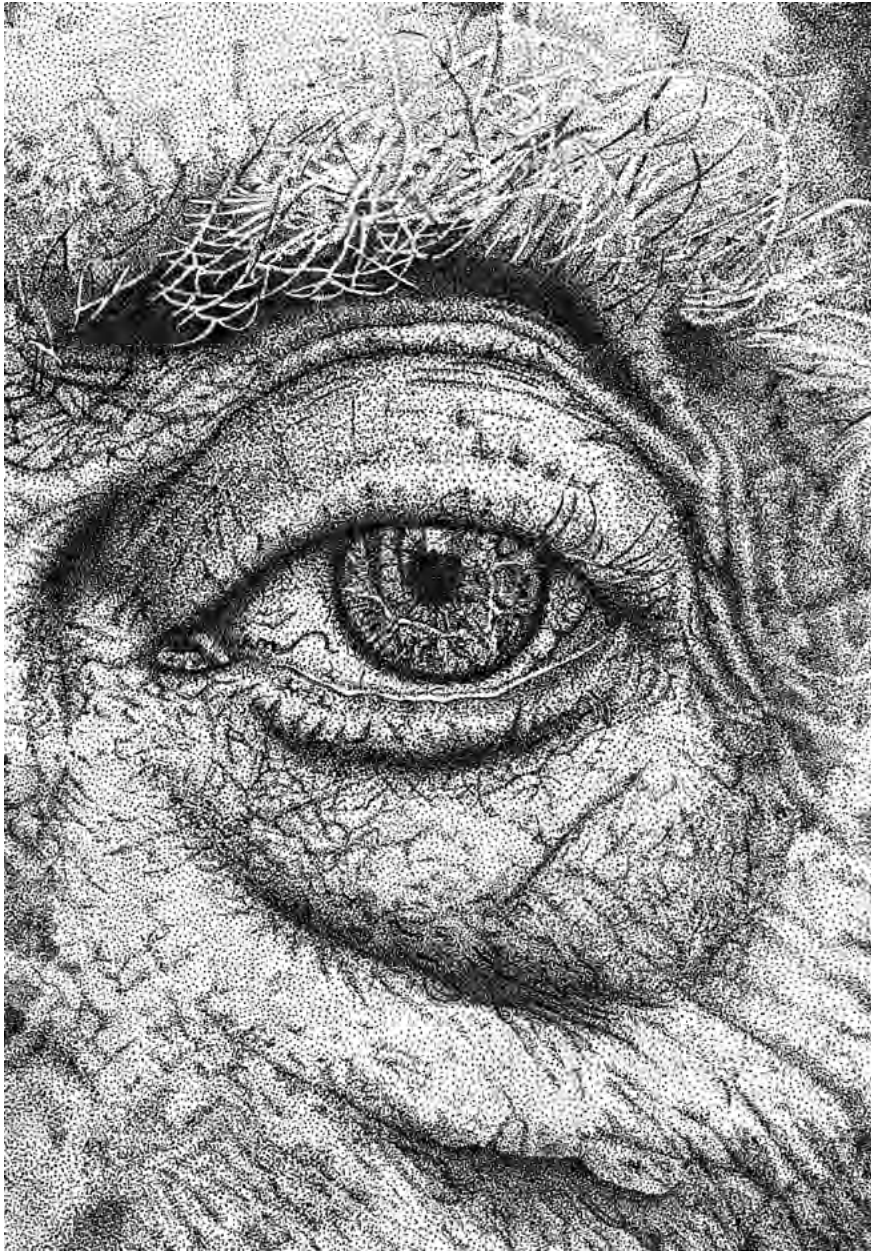
Ko
pogledam v ogledalo,
vidim neznanca,
ki gleda skozme.

Pozabil sem,
kako sem videti.
Boli.

: S

Tia Pavlič

Lorena Kavazović

ČE IMEL BI OPUS, BILA JAZ BI V NJEM?

Če bil bi pisec,
bi pisal o meni?
Bi bila tvoja polnočna muza,
bi besedo za besedo
napisal tako,
kot bi jih izrekla jaz?
Bi verz za verzom
se nizale stvari,
ki bi jih ti
rad slišal iz mojih ust?
Bi te misel za mislijo o meni
vodila v nespečnost,
svežino naslednjega jutra,
ko začel bi dan
s skodelico v roki in
s pozdravom dobro jutro meni
v upanju,
da ti ga s svojega konca mesta
vračam?

In če bi bil kipar,
bi na vsako idejo
gledal le še kot eno priložnost,
da ustvariš nekaj,
kar je vsaj malo podobno meni?
Bi zaprl oči
in s prstom sledil obrisu svoje stvaritve
ter nadaljeval,
dokler ne bi potočil solze
ob zavedanju,
da te dotikanje mrzlega kamna,
ki ne vrača dotika,
še bolj spomni name?

Če ustvarjal bi glasbo,
bi z zvoki poskušal
ujeti barvo mojega glasu,
bi se trudil ustvariti
počasne, sanjave melodije,
na katere bi v tvoji glavi
skupaj plesala,
ob pridušeni luči,
na ulicah,
ko sva se vso noč ob kozarcih presmejala?

Če imel bi opus,
komu ga bi posvetil?
Sanjarim, kako tvojega
razlog bi bila,
ker mojega si ti.

Na žalost pa večino svojih dni prespiš,
noči pa izpolnjuješ z rahlo omamo,
preganjaš osamo ...
In jaz se sprašujem,
kako lahko živiš brez umetnosti,
kako potemtakem
sva se midva našla?

HAIKU

sam sebi največ
lažeš med iskanjem le
resnice pri njih.

ČAS

Skozi trdne, trudne, težke prste
spolzi preteklost.
In že se da čutiti grenkost
izgube današnjega dne.
Ko sonce zahaja,
spomin se od njega poslavlja.
Vsak gre svojo pot,
drug drugega ne bi več prepoznala,
pa me kljub temu oba stiskata v kot.
Izgubljene minute
sedijo v spominski poti drugega,
strah v hitrosti kazalca urnega.
Čakam in bedim,
med časom sedim,
že odslavljam dan, ko se sonce prebuja z njim.
Bežati se ne mudim.
Se ne bojim,
ker čeprav ne obstaja,
počasi izginja,
in ko se izteče,
jaz grem z njim.

HODI

Hodi trdnih nog
in odprtega srca.
Ne boj se dneva,
ko smrt smejala se bo z oblakov.
Nasmejanih lic in trudnih korakov
prestopil boš prag,
objel te bo vrag,
z ognjem v očeh
ponovil boš svoj greh.
Na tleh te zemlje
bodi, ker te kliče.
Hodi, kamor pot te vodi.
Boljši od tega,
kar si bil včeraj;
le to bodi.

KRI NI VODA

11

Nočem verjeti,
ko mi kdo reče,
da nama teče
po žilah ista kri.
Nočem, da peče
me isti trn,
na katerega
nabodel si se ti.
Če bi lahko,
če bil bi kdo,
bi vprašala Boga,
če bila bi dva,
bi nagovorila oba.
Je narobe,
da beži srce
od tistega,
ki dalo mu je življenje?
Je narobe,
da hočem čim dlje
od nekoga,
ki naj bi bil del mene?

MUZA

Neskončno iskanje inspiracije
konča se v spirali prokrastinacije.
V tvoji podobi
skriva se naslednji verz,
na robu tvojega dotika
beseda se z besedo stika.
Sliko tebe pogreša moj okvir,
predolgo prazen bil je že papir.

PLES S KAPLJAMI

Vsak se pritožuje,
da že četrtič v tem tednu dežuje.
Medtem ko pod streho,
zaviti v odejo,
razlagajo ljubimcu,
zakaj je življenje nepravično,
da vse postaja brezoblično.

Vsak se pritožuje,
da ga zebe,
da je letos pozimi huje.
Medtem ko si z lahkoto
pot v zvezde kuje.

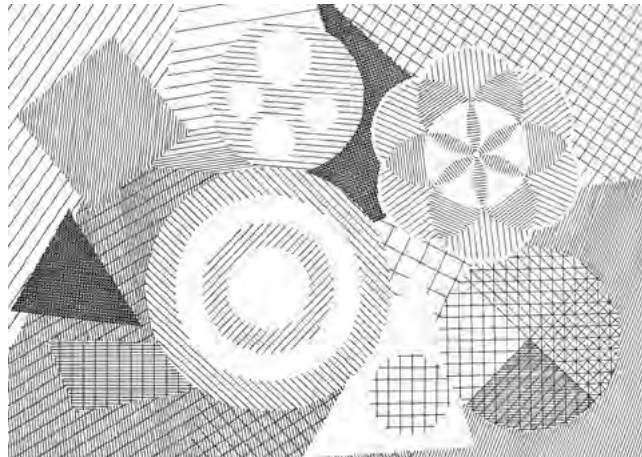
Me ne mika,
da iščem, kaj me moti,
diabolično je stati naravi nasproti.

Zatiskamo si oči pred tistim, kar že je,
da lahko sanjarimo, kaj lahko bi še bilo.
Če ljubezen je slepa,
se naše vrednote ljubijo.

Posmehuje se nam nebo.
Zvezde nam v glavo tulijo.
Tla se nam izmikajo,
temperature so padle do naše morale.
Moral boš razumeti sam,
da zbuditi se v naslednji dan
je privilegij.
Vse, kar vidiš,
vse, kar prime tvoja dlan,
je >0,
zato si ne laži,
da obstaja negativna stran.

Verujem v srečo.
Tam, kjer je plamen, verujem v svečo.
Tam, kjer je nehvaležnost,
ujeti smo v ječo.

Bodi sam svoj,
življenja se boj,
bodi ujetnik svojih misli,
pritožuj se, da zopet dežuje,
pritožuj se nad trivialnimi stvarmi,
medtem ko jaz bom odprte duše
plesala s kapljami.

Gordana Milivojević

POTREBUJEM SONČNO KREMO

„Na svetu si, da greš za soncem.“
Jaz našla žarke v tvojem sem objemu.
Tisti, ki nudi mi toplino;
jaz sledim njemu.

„Na svetu si, da greš za soncem,“
korak za korakom
se bližaš žgočim žarkom.

Že čutim opekline,
rane, solze,
pod šibečimi se koleni vdrtime.

Že čutim,
kako daleč je svet,
od tebe pogled je slep,
spustila se je noč,
čakam te spet.

Trudnih oči,
stopljenega srca,
čakam,
da odvisna eden od drugega
bova oba.

Še vedno se sama
kopam v tvojem sijaju.
Je lahko vsaj en
žarek za naju?

Pade mrak
in v meni je zamolklo.
Čeprav vsak dan zaide,
na svetu si,
da greš za soncem.
Jaz za teboj tekam že predolgo.

SVETILNIK

13

Zaceliti srce, ki ga nisem jaz zlomila.
Prijeti roko, ki je nisem izpustila.
Vliti barvo v nekaj, česar nisem posivila.

Osvetliti senco, ki ne pade zaradi mene.
Svetlobo iz mene žene.
Tja, kjer ni nobene.

ZEMLJA IN NEBO

Ne vem, ali me bolj
kliče zemlja ali nebo?

Naj jočem evforijo
nad tem življenjem
ali naj se delam,
da mi je težko?

Ne vem, ali me kliče
zemlja ali nebo?

Oči zatiskamo si pred tem, kar je,
da sanjarimo,
kaj lahko bi še bilo.

Naj odslovim
zemljo ali nebo?

Je vredno,
če pa veš,
kako se bo končalo?
Nič ni za vedno,
razen dejstvo,
da je časa prekleto premalo.

Mogoče hočem,
da bereš med vrsticami,
mogoče pa danes
res ne vem,
ali se bolj spleča
živeti ali umreti.

14 ČLOVEK Z MASKO

Človek z masko ni samo tisti, ki nosi masko čez obraz zaradi virusa. Taka oseba je tudi tista, ki je dvolična, hivanjska, ki ti ne pokaže svojega pravega obraza, ampak šele čez nekaj mesecev spoznaš, kakšna je. Sprva so ljudje lahko prijazni s tabo, na koncu pa te spravijo na tla, te ponižajo in pred vsemi osramotijo. Osebam, ki za hrbtom govorijo o tebi, je bolje, da se izogibaš oz. se čim manj družiš z njimi. Največkrat so take osebe ljubosumne na določene ljudi, saj vedo, da nikoli ne bodo imele tistega, kar imajo oni. Bodi to, kar si, in ne delaj hudega drugim, česa takega, kar nočeš, da bi oni tebi storili.

Bi

Kdo je človek z masko? To se že sama sprašujem in vsakič pridem do istega odgovora. Vsi nosimo maske na obrazu. Mislimo, da poznamo druge, sebe, človeka, ki mu zaupamo. A kako naj zaupamo prijatelju, če še sebi ne moremo zaupati? Vsak bi se moral vprašati, kolikokrat je sebe prevaral in ne drugih, kolikokrat je bil iskren do samega sebe. Šele takrat se lahko vprašamo, kdo smo, kaj počnemo in kaj je naš namen. V družbi me moti neiskrenost. Človek, ki je v družbi svojih prijateljev in se obnaša drugače, kot če bi bil sam, pomeni, da igra. Nima svoje identitete, osebnosti, karakterja. Obnaša se tako, kot ustreza drugim, ne pa tako, kot je vseh njemu oz. kakor se mu zdi najnaravneje in najpristneje. Vsi se oziramo na svoj položaj oz. status v družbi. Ni več pomembno, kdo si, temveč da imajo drugi korist od tebe in da imaš ti korist od drugih. Samo iskrenost nas lahko pripelje do odrešenja. Čudim se, ko opazujem ljudi. Sedijo, se smeji, družijo, imajo se lepo ... Nič nenavadnega ni v tem. A vsak izmed njih, vsak posameznik, skriva v ozadju neki namen. Nadrejenost in podrejenost ... To je norma 21. stoletja. Dokazovanje drug drugemu. Ni ljubezni, je samo parazitski odnos, ki ga prikrivamo. Zatiskamo si oči, medtem ko poznamo resnico in vemo, kakšno temačnost imamo v sebi. Človek pride do spoznanja samo, če je iskren do sebe. To je moj cilj.

Rohini Krašovec

Maska, o kateri govorim, je maska, ki ne prekriva človekovega obraza, ampak njegovo osebnost in njegove namene. Verjamem, da nosimo vsi neke maske, le da jih menjamo pred različnimi ljudmi. Prijateljicam zaupamo več kot nekemu neznancu, ki ga srečamo na cesti. Človek je brez maske takrat, ko je sam, takrat, ko ga nihče ne more obsojati. Prav zaradi tega bi nekdo nosil masko, da bi se zaščitil pred sodbo drugih. Človek se lahko skriva za masko tudi, če želi slabo drugim in noče izdati svojih podlih namenov. Ko človek ve, da je anonimen, lahko izreče ali napiše veliko slabih, žaljivih in grdih stvari, saj ve, da ne bo hudih posledic.

D.

Zgodba Človek z masko govori o človeku, ki ni maral svoje podobe in okolice, ki ga je obkrožala. Po njegovem mnenju je živel v krutem svetu, v katerem ljudje trpijo, se lažejo in se ne marajo med seboj. So polni predsodkov, kritizirajo druge ljudi, njihov videz, način življenja, vero, raso ...

Nekega dne pa se je ta človek odločil spremeniti svet na boljše. Začel je s tem, da je poskušal sneti svojo masko. Na začetku mu je šlo težko, saj ni maral svoje podobe in notranjega duhovnega sveta. Sčasoma pa je s svojim priljudnim obnašanjem pritegnil tudi druge. Postopoma se mu je pridružilo nekaj ljudi. Skoraj je že obupal, a prihajali so novi. Pomagala mu je manjšina in tako je postopoma svet postal boljši. Tako je človek z masko postal preprost človek, ki se ni več sramoval svoje podobe.

V. V.

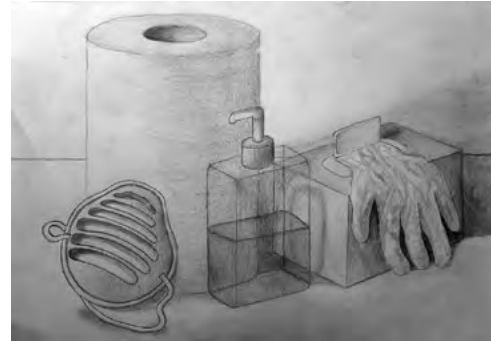
V današnjem času srečujemo v življenju veliko ljudi, saj smo socialna, družbena bitja. Živimo v družbi z drugimi ljudmi in se z njimi sporazumevamo. Spoznavamo veliko ljudi, a moramo vedeti, da niso vsi iskreni z nami. Če so do nas prijazni in nas pripravijo do tega, da jim zaupamo, se nanje navežemo. Ko imamo z nekom z naše strani iskren, pristen odnos, on pa nas izkorišča in se pretvarja, rečemo, da nosi masko na obrazu. Takoj ko prepoznamo tako neiskreno osebo, se moramo prenehati družiti z njo in se od nje oddaljimo, preden nas prizadene.

E.

Leto 2020 je drugačno,
veliko bolj je temačno.
Marsikaj se je zgodilo,
nič pametnega porodilo.

Prišla je korona
z mnogo maskami (zaščitnimi, ne lepotnimi).
Skoznje težko dihamo,
čeprav se navajamo.
Varujemo druge in sebe,
da ne bomo izgubili boja z boleznijo.

N. N.

Erazem Žakelj

Koronavirus je velik problem, zato bi mislil, da bodo ljudje stvari jemali resno. Najmanj, kar bi pričakoval, je, da bi dijaki nosili masko med odmori, če ne tudi med poukom. So nekateri, ki se držijo predpisov, si umivajo roke in jih razkužujejo. Upošteva varnostno razdaljo. A če ne bomo vsi odgovorni, ne bo uspeha. In prav ti ljudje, ki ne nosijo mask, si ne razkužujejo rok in ničesar ne naredijo, da bi ustavili epidemijo, se najbolj pritožujejo glede virusa. Vsak naj pomete pred svojim pragom. Če se priporočil ne bomo držali vsi, je mogoče pravi čas, da se nas loti še ena korona.

Ikuas

Zala Ocvirk

Človek z masko
nekje v temnem ozadju stoji
in me z zastrašujočim pogledom zre.
In mi z nožem grozi.
Zamaskiran z masko
mi mojo smrt napoveduje.
Kakor v kakšni kriminalki.
Tečem, tečem, bežim ...
Človek z masko mi sledi
kak meter stran od poti.
Nenadoma se prepotena iz nočne more prebudim.

Anja Žvokelj

Lucija Krapež

MOJA ČUSTVA SO JAZ

Vsi ljudje me sovražijo,
mojih solz ne vidijo.
Vsi z besedo me ranijo,
verjetno zdaj bolj srečni so.

Beseda kot nož se mi v srce zabada,
večja rana v njem nastaja.
Prijatelji me ranijo,
družinski člani ubijajo.

Rezati se že želim,
vendar z nožem na koži obstojim,
niti reza ne naredim,
saj še vedno se bojim.

SPOZNAJ TER REŠI

Človeško telo le krinka je,
pod njim resnica skriva se.
Obraz lažni nekaj kaže ti,
a to so vse laži.

Nasmeh obraz kaže ti,
a znotraj ga jok duši.
Le spoznati moraš ga,
kako znotraj krvavi boj ima.

V njem duša se bori,
zato pomagaj ji,
da boj dobi,
da več se ne boji.

LOČITEV

Ljubezen kot pravljica se začne
in tako tudi ostane.
Vendar vedno ni tako,
prevlada lahko tudi zlo
in ljubezen v sebi utopi.

Jeza, jok prevladata,
duši se razideta,
druga druge ne najdeta
in tako druga na drugo pozabita.

Kmalu spet se srečata,
vendar zato, da ljubezen zaključita.

1. REZ

1. rez lahko ni narediti,
vse po glavi roji ti.
Od bolečine reza
do bolečine stresa.

Potem vedno lažje se zabadaš,
da bolečino si olajšaš,
a 1. rez ostane ti,
v koži tam ti stoji.

Še vedno po glavi ti roji,
kar že zdavnaj prebrodil si.

LJUBEZEN BOLI

Ljubezen zame resnična ni,
kot pravljica se ti zgodi,
nič posebnega ni,
ko je konec je, najbolj boli.

Zato naj se ne zgodi,
ker lahko boli.
Trpeti si ne želim,
vanjo vero izgubim.

UBITA

Zakaj bi poskušala se ubiti,
tega težko ni ugotoviti,
bolečino v sebi ublažiti,
teže v sebi se osvoboditi.

Samoto v sebi zapolniti,
z alkoholom se zapiti,
se na slepo zaljubiti,
to ljubezen pozabiti.

Tla pod nogami izgubiti,
tega krutega sveta se rešiti!

NASMEJANA

Zatiskam si oči
pred resnico, ki boli,
globoko v meni me duši,
nasmeh na obrazu me krasi.

Nasmejana hodim okrog,
bojim njegovih se rok.
Povedati tega ne želim,
saj smrti se bojim.

ZAPRTA

Med štirimi stenami na postelji sedim,
v virtualne obraze gledam,
lastne sence se bojim.

Zaprta v sobi nič ne naredim,
zase ne skrbim,
smrti več se ne bojim.

Od družine oddaljujem se,
ker nočem prizadeti je.

PESEM, NAPISANA PO KNJIGI CVETKE SOKOLOV

17

V NAPAČNI ZGODBI

Sedaj že nekaj let minilo je
od moje ljubezenske dramice.
S profesorjem sva ljubila se,
ko pa do drame je prišlo, name pozabil je.

Skupaj v postelji sva spala,
ljubezen neresnično si izkazovala.
Sedaj v morah me on lovi,
ko gola tečeva med ljudmi.

A jaz edina nisem bila,
še Flavta in žena, vsaka je z njim v postelji se družila.
Končno tega konec je
in danes obžalujem vse.

ON IN JAZ

(INSPIRACIJA OB KNJIGI BRAZGOTINE)

Iščem uteho.
V stvarih, ki naj bi mi škodile,
ki naj bi me ubile.
Le zakaj mi je težko?

V sanjah noge sence me lovijo,
v resničnosti njegove roke me dušijo.
Zakaj se mu ne uprem?!
Zakaj nikomur ne povem?!

Nož v kožo si zabadam,
da bolečino si olajšam.
Prepad pod mano kliče me,
njegove želje že zdavnaj ubile so me.

Zgodbe svoje se sramujem,
prav vse zdaj obžalujem.
A vem, da kriva nisem jaz!
A moj končal se je zdaj čas!
Podala v prepad sem se,
a on še vedno k sebi kliče me!

Sara Jagodic: Jeza

Sara Jagodic: Samozavest

20 PODOBE LJUBEZNI

Ljubezen je povsod okoli nas. Ljubezen med mano in tabo in ljubezen v družini. Včasih pozabimo pomen in moč besede ljubezen, jo premalokrat izrečemo, premalokrat se zavemo njenega pravega pomena in bistva, ki se v njej skriva. Je obrabljena beseda, ki jo valjamo po ustih. Njen pravi pomen je razdajanje. Zahteva delo, solze, včasih kri. Mislim, da smo besedo ljubezen in podobe ljubezni zanemarili. Danes si ljubezen predstavljamo kot ljubezen med dvema (po navadi kot ljubezen med fantom in dekletom), pozabili pa smo na ljubezen do matere, do očeta, okolice, do naših najbližjih. Besedo ljubezen lahko vsak dojema drugače. Premalokrat se zavemo lepote svoje matere, topline in varnosti, ki nam ju zagotavlja naš oče, toplega doma, ki nam ga ponuja naša družina. Premalokrat se zavemo lepote naše okolice, lepote in zvoka narave, premalo cenimo tisto, kar nam je dano. Zanemarili pa smo tudi sami sebe, saj ima večina ljudi občutek, da so z denarjem popolni in da imajo vse, kar potrebujejo. Raje najdi čas zase in se sprehodi skozi prostran gozd, prisluhni zvokom narave in vdihni ta zrak, ki nam ga je dala mati narava. Premalo cenimo hrano in dejstvo, da ne trpimo lakote. Hrano danes dobimo povsod in prav takšno, kakršno smo si jo v trenutku zaželeli. Vsega imamo v izobilju, prav nič se ne potrudimo, da začutimo okus hrane, ki bi jo sami pridelali. Prav zato smo čisto vsi razvajeni. Svet bi bil drugačen, če bi se za stvari, ki jih danes dobimo, kadar koli si želimo, potrudili. Pridelovanje hrane bi nam pomenilo izziv in tako bi s trudom prišli do cilja. Ne pozabimo na lepoto in dobroto ljudi. Poglej jih v oči, bodi iskren in jim podaj roko. Začutil boš zadovoljstvo in toplino v sebi.

Karin Rogelj

REKLA SEM NE

Reči ne je zame najtežje, odgovoriti z ne ni lahko, pa ne zato, ker se lahko komu zameriš, ampak ker sem sama velikokrat neodločna oseba in ne vem vedno, kaj hočem. Če se znajdeš v neprijetni situaciji ali slabi družbi, ki te sili v nekaj, kar ti škoduje, si ti najpomembnejša oseba. Moraš biti odgovoren sam zase in reči ne stvarjem, ki jih že ob prvem pomisleku nočeš narediti. Ljudje, ki te bodo silili v določene stvari, niso tvoji pravi prijatelji in nimajo pravice, da te silijo v nekaj, česar ti ne želiš. Delaj tisto, kar ti hočeš, saj sam najbolje veš, kaj delaš in kaj je dobro zate.

Bi

V življenju mora vsak človek razmišljati s svojo glavo. Mladi v družbi zelo hitro izgubijo svojo odločnost ter zapadejo pod vpliv vrstnikov. Pogosto vprašanje, ki ga slišimo od staršev, je: »Če bo tvoj prijatelj skočil dol z mosta ali boš tudi ti?« In velikokrat je odgovor: »Ja.«

Ko odraščamo, lahko pride do uživanja raznih substanc in alkohola. Nekateri te tako zelo škodljive droge težje odklonijo, ker ne bi bili radi videti slabši od drugih. Prijatelji so tisti, ki te ne silijo početi stvari, ki jih ne želiš. Previdno moraš izbirati svojo družbo, vedeti, komu lahko zaupaš in s kom preživljaš prosti čas, saj kmalu spoznaš, da nimajo vsi dobrih namenov.

Anonimno

Začelo se je lanskega poletja. Z najboljšo prijateljico sva šli na morje skupaj z neko organizacijo. Tam sva spoznali skupino »prijateljev«, če bi temu sploh lahko tako rekli. Najprej so se predstavili kot prijazni fantje, očarljivi, zapeljivi in simpatični. Kot naivni najstnici sva ves čas napravili samo z njimi. Vsak večer smo se ob poznih urah srečevali na igrišču. Nekoč so bili pod vplivom substanc in zavedeli sva se, da se morava prenehati družiti z njimi, saj so slaba družba. Prijateljica pa se je zaljubila v enega od fantov in ga je v vsem želela posnemati. Meni to ni bilo všeč, saj ji res ne privoščim takega fanta. Fantje so nama začeli ponujati travo, prijateljici sem takoj rekla, da morava pri priči domov. Ona pa je hotela očarati svojega izbranca. Nisem vedela, kaj naj storim, saj je same

nisem želela pustiti v taki družbi. Šlo mi je kar na jok. Take prej nisem poznala in hudo me je razočarala. Zelo sva se sprli in nikoli ne bom pozabila njenih besed: »Pojdi sama v tabor, če si taka reva, da ne moreš poskusiti novih stvari in uživati. Kar pusti me, saj nisem tukaj zate, ampak zaradi njega. Postala sem besna, stekla sem v dom in začela razmišljati, da sem izgubila najboljšo prijateljico. Ne prenesem drog in alkohola, ona je to vedela in zelo me je prizadela. A kljub temu sem mislila, da bo naslednje jutro vse po starem. A ni bilo tako, saj me je pri zajtrku pogledala in se usedla drugam. Takrat sem se zavedela, da sem izgubila svojo najboljšo prijateljico.

Kasneje se nisva pobotali, alkohol in droge pa so se mi še bolj zamerili. Človeka lahko zelo spremenijo. Poznam več takih zgodb. In res ne privoščim tega svojim prijateljem. Tudi če je nekdo v stiski, droge niso rešitev. Zato obstajajo prijatelji, ki ti bodo vedno stali ob strani in ti pomagali. Pogovarjaj se z njimi, povej jim, kako jih imaš rad in kako jih občuduješ ter kako si jim hvaležen. Tako bo svet takoj postal lepši.

J. K.

Pred leti smo se doma pogosto prepirali. Ati pa je to samo še poslabšal, saj je začel s pretepanjem. Ko se je to dogajalo nekaj let zapored, se je mami odločila, da se bomo za nekaj časa umaknili v varno hišo. Nobenemu od nas ni bilo lahko. Ko je na vsake dva ali tri dni prišel do nas naš stric, je s seboj pripeljal atija. V tistem času sem bila raje s sestrično, saj se nisem hotela pogovarjati z njim. Po približno enem mesecu smo se vrnili domov. Na začetku je vse potekalo normalno, po določenem času pa so se začeli prepiri ponavljati. Od takrat naprej se z bratom vedno postaviva med starše, da ne bi prišlo do česa hujšega od kričanja drug na drugega. Na žalost atiju še vedno »ni jasno«, da se bomo postavili proti njemu, če bo poskušal biti nasilen. Če bo samo pomislil, da bi dvignil roko nad mami, se bova vedno začela z njim prepirati tudi midva z bratom. Potem ko mu omeniva, kaj se je dogajalo pred leti, vstane in gre iz hiše, ko pa pride nazaj, je po njegovem mnenju spet vse v redu. Po navadi se po tem nekaj časa ne pogovarjam z njim. Moj odgovor na njegova vprašanja je: »Ne.«

A. Z.

Reči ne v pravem trenutku se mi zdi zelo pomembno. Naučiti se moramo, v katerih okoliščinah uporabiti to besedico, da bo naše življenje mirno. Če nam ponudijo kakšno ilegalno stvar, na primer droge, potem moramo reči ne. Ne, ker se nam tako zdi prav. Če pa nas starši ali stari starši prosijo za kakšno pomoč, potem je skorajda samoumevno, da ne zavrremo prošnje in da rečemo: »Da.«

H.

Ko pomislimo na besedo ne, po navadi mislimo na nekaj negativnega. Ne moreš nečesa dobiti, ne bo ti uspelo, ni zate. Je pa lahko tudi pozitivno, ko zmoreš reči ne slabi družbi, škodljivim navadam in razvadam, če ti »prijatelji« ponudijo kakšno stvar, ki ni zdrava, ko se znajdeš v družbi, ki kar sili v težave. Če zmoreš reči ne, si trdna osebnost s svojim značajem in lastnimi prepričanji.

T. L.

Treba je reči ne.
Moraš se postaviti zase.
Zna biti težko.
A treba je poskrbeti zase.

Rekla sem ne,
tako se začne.
Obrnila sem se stran in izbruhnili je vulkan.
Jeza je kar vrela in na nebu se je zablistala strela.
Jaz sem pobesnela ter hudo zaklela:
»Naj udari te strela.«
Še streha se je vnela, da jaz sem bila vesela.

Ula, Špela, Lea

22 ZVESTOBA SEBI

V življenju je pomembnih mnogo različnih stvari. Med njimi je tudi zvestoba. Zvestoba drugim ljudem in tudi zvestoba samemu sebi. Ta je najpomembnejša. Če si zvest samemu sebi, si lahko tudi drugim v svoji okolici. Zvestoba je lahko velikokrat na preizkušnji v ljubezenskem razmerju. Zgodi se, da te partner prevara ali ti njega. Do ljudi moramo biti prijazni in sočutni, empatični, moramo jim biti zvesti, saj se dobro z dobrim vrača.

Lea D.

Mislim, da vsak med nami skriva svoj pravi jaz. Sama imam veliko skrivnosti, ki jih zadržujem v sebi. V osmem razredu je moj idol napravil samomor. To me je zelo potrlo, tako da sem postala sramežljiva in sem se začela zapirati vase. V šoli tudi ni bilo najbolje, saj sem bila tarča posmeha. To se je nadaljevalo v devetem razredu, ko me je smrt zvezdnika še vedno mučila, a za posmeh se nisem več zmenila. Zaradi zapiranja vase sem postala depresivna, komaj sem izdelala osnovno šolo, izgubila sem veliko prijateljev pa tudi v družini se nismo najbolje razumeli. Nadaljevali so se prepiri, zdelo se mi je, da nič ne delam prav, da nisem dovolj pametna, povprečje v šoli se je nižalo, dokler si nisem rekla, da tako ne more iti več naprej.

Začela sem razmišljati na drugačen, pozitiven način. Sedaj iz vsake priložnosti poskušam potegniti kaj dobrega, v vsem najti kaj lepega in si tisto zapomniti. Zdaj sem v srednji šoli, imam nove, odlične prijatelje, ki jim zaupam. Vem, da mi bodo pomagali, ko jih bom potrebovala. Moj nasvet je, da nikoli ne izpusti priložnosti, ki ti je ponujena, govori o svojih čustvih in mislih. Nikoli ne pozabi, kdo si, naj te ne bo strah povedati, če ti kaj ni prav. Bodi ponosen na svoje dosežke in uspehe in ne pozabi, kaj rad počneš in zakaj te to veseli. Imaš svoj jaz in nihče ti ga ne more vzeti, samo če si zvest samemu sebi, če si zaupaš in verjameš vase. Včasih moraš tudi spremeniti svoje razmišljanje in popustiti v določenih situacijah. Nikoli ne obupaj nad sabo.

N. J.

V velikem mestu je živel mlajši moški. Sanjaril je o lepem, razkošnem življenju, kakršnega je opazoval v svoji okolici. Sam je dolge ure delal v stari kavarni, ki mu jo je zapustil oče. Kavarno je bilo treba nenehno obnavljati in plačevati stroške. Pa še strank ni bilo. Vsak večer je preračunaval in poskušal narediti vse, da bi kavarnico, ki mu jo je zapustil oče, obdržal. Nekega dne pa je v kavarno stopil urejen poslovnež. Naročil je kavo in v kotu delal na računalniku. Še preden je lastnik utegnil uživati v trenutkih sreče zaradi nove stranke, je bil na vratih bančni izterjevalec, ki je že mesece svaril, da mu bodo zaradi neplačil kavarno vzeli. Poslovnež je prepir opazoval, nato pa pristopil, iz torbe vzel šop bankovcev in poplačal dolg. Povabil je kavarnarja k sebi v službo. Ta je ponudbo sprejel in vsak dan cele dneve marljivo delal v tujem podjetju ter se spraševal, kdo je postal in kaj je bil včasih. Žaloval je za očetovo kavarno, napredoval po družbeni lestevici in postal tak kot drugi, ki so ga na začetku njegove poti izkoriščali.

Pisec 1443

MORSKI VOLK

Ostal sem sam sredi slanege ogledala sveta. Na potovanju proti prelepima zelenima otokoma, polnima zlatorumenih drevesnih listov, sem zašel s poti in se izgubil v neskončnosti njenega nasmeha. Daleč, predaleč pred mano je kopno. Za mano ostaja le sled spominov. Ujet med svetlimi pikami na sivo plavem platnu plujem proti večnosti. Veselja in vesel ni več na tem črnem čolnu na penastem površju. Svetel led noči mi stiska utripajoče utrujeno srce in ledeni piš teme mi kroji kožo. V glavi mi grmijo misli in njen preglasni glas je kot zvok sivih siren, ki vabijo modrega mornarja na dno neskončne modrine. Veter igra na veselo Vivaldijevo violino. V svoji blaznosti in bedi zaplešem z roko v roki s svojimi sanjami – s sireno, ki vabi v svoje kraljestvo večne morske vandrovce. Puste planjave kraljestva, ki varuje obale obljudenih zelenih dežel, sirena preslikava v podobe iz pravljice. Princi in princeske, kombinacije pastelnih in živih barv, vile in vilinci. Brezglavo skočim v ocean in se v vrtincu valov spustim proti pustemu peščenemu dnu.

Odprem oči. Svetlo sonce se je skrilo za oblake, ki jih blaga pomladna sapica razpira na vse strani neba.

Le nekaj tankih zlatih žarkov sveti skozi šive koprenaste prevleke svoda. Stoično kot svetilnik starodavne Aleksandrije stojim na slemenu klifa in kot jambor rimske triere zrem v zlate barve horizonta. Tista zelena otoka zlatorumenih listov sta ostala na drugi polobli sveta, kamor moj pešav pogled ne seže. Nevihta me je naplavila na neznano obalo, daleč od doma, še dlje od otokov. Morda je moja ladja le prišla preblizu tej deželi in jo je neusmiljena nevihta ujela v svoje ude ter razbila, moje telo pa prenesla do neznane zemlje. Dež prejšnjega dne so bile verjetno le njene srebrne solze, ki sem jih iz njenega srca iztisnil s svojo nespametno plovbo v napačno smer. Tokovi okoli otokov so me potegnili stran. Severni veter je vrtinčil jadra in ničkolikokrat treščil čoln ob ostre čeri, kot flipper jo odbijal skoraj vse do te oddaljene dežele.

Vse mi je tuje; tuljenje vetra v daljavi – tu pa tišina, le tu in tam prileti jata ptic tuje vrste. Ne vem, od kod. Kam je namenjena, mi je tudi neznanka. Kako srečne so ptice, ki neznanske razdalje preletijo preprosto in brezskrbno, kot pada na pod perje moje puhaste blazine, ko jo zračim na oknu svoje kolibe. Če bi le imel krila, bi kot Ikar zletel proti nebesnemu svodu in se vrnil v domači kraj ali kar odletel proti deželama zlatorumenih listov, a za zdaj v samoti skrit pred svetom le sanjam in se sprašujem, v katero smer naj grem. Misli mi uhajajo k tistima otokoma, h katerima sem potoval, preden sem pristal na tem pozabljenem ozemlju. Ne morem zbežati, razbitine moje ladje ležijo na dnu hladnega oceana, desetine morskih milj od mojega stojišča. Neprestano sestavljam signale SOS iz raznih stvari, ki ležijo na tleh ... Tišina. Slišim le šumenje morja in občasno ščebetanje ptic. Uspava me. Zaspim.

Nasluka se mi tista strahotna nevihtna noč, ki je strgala moj sladki sen. Strele raztreščijo čoln na stotine koscev. Obliva me ledena modrina, ko pod gladino poslušam zamolklo grmenje. Groza neprestano prebija moje prsi, ko počasi tonem proti peščnemu dnu. Začutim ga pod sabo, prelije me tema. Ne slišim in ne vidim več nič. Čutim kaj? Ne. Konec je. Matilda mi prihaja naproti. Odprem oči. Še zmeraj sem na tisti zaplati trave, na kateri sem zaspal. Če je to sploh bil spanec seveda.

Sprehodim se na drugo stran otoka do tistega slemena klifa, na katerem se tako slikovito izrisujejo že znani barvni vzorci sončnega zahoda. Vetrni koncert klasične sakralne skladbe srednjega veka prida temu prizoru poseben pridih. Barve fresk na stropu sveta se prelivajo v

počasnem ritmu latinske maše. Toplota tega pogleda me spomni, da v meni še živijo presvetli spomini na plovbo proti otokoma, neke slike srečnih starih časov izpod rok mojstrskih slikarjev. Pogled na to galerijo v globini mojih misli mi na zdelani obraz izrisuje neki nostalgичen nasmeh. Barve brišejo sence nevihte in čez čas bo zgodba o zelenih oblakih ostala le še svetla senca v skritih prašnatih kotičkih mojega spomina. Večno bo v meni živel le še nek drobcen up, da nekega dne zagledam zeleni deželi na svojem obzorju. Zgolj neke nostalgичne nerealne sanje starega mornarja ...

Peter E.

O KRUHU, KI NI BOBNAL

Bilo je pred nekaj desetletji v neki vasi. V stari hiši sta živele mamica in hčerka. Skrbna mamina roka je nekega dne zamesila kruh. Testo za kruh je vzhajalo in oblikovala ga je v hlebec, ki ga je potisnila v krušno peč. Ravno tisti dan je imela mama opravke v mestu, ki je bilo od vasi oddaljeno uro hoje. Pogledala je svojo hčerko in ji rekla: »Draga moja hčerka, nujno moram v mesto. V peči se že peče kruh. Ko bo pečen, ga vzemi iz peči in pokrij s prtičkom.« Deklica je mamico pozorno poslušala in jo vprašala: »Mamica, kdaj pa bo kruh pečen?« Mamica ji je odgovorila: »Pečen bo, ko bo kruh bobnal.« Nato je odšla v mesto. Kruh se je pekel v krušni peči in po celotni hiši se je širil omamen vonj. Tako lepo je dišalo, da je iz skrite luknjice privabilo miško. Od vonjav so se ji cedile sline. Deklico je naposled vprašala: »Kaj tako lepo diši?«. Deklica ji je odgovorila, da peče kruh. Miška jo zopet radovedno vpraša: »Kdaj pa bo pečen?« »Pečen bo, ko bo kruh bobnal,« ji deklica veselo odgovori. »Neumnost! Kako pa naj bi kruh bobnal?« je odvrnila miška. Deklica je zaskrbnjeno odgovorila, da ne ve. Miška je odšla, kruh pa je že dobival lepo svetlo rumeno barvo in na njem se je že naredila zlata skorjica. Stala je pred pečjo in pogledovala kruh. Zdelo se ji je, da je pečen, vendar jo je nekaj skrbelo. Mamica ji je naročila, da bo kruh pečen, ko bo bobnal. Ta kruh pa ni še nič bobnal. Razmišljala je, kako naj bi kruh bobnal. Priletel je ptiček, ki ga je tako kot miško privabil omamni vonj pečenega kruha. Vprašal jo je: »O čem pa tako napeto razmišljaš? In kaj tako diši?!« »Ne vem, kdaj bo zabobnal mamin kruh,« je odvrnila. »To

24 pa je zanimivo vprašanje,« je začudeno dejal ptiček in še dodal: »Saj kruh nima rok, da bi bobnal.« »Kako pa misliš, da bi lahko bobnal?« ga je vprašala deklica. Ptiček je le skomignil s perutmi in odletel. Tako je deklica še naprej napenjala ušesa, ampak ta kruh ni bobnal. Le vedno bolj temno rjav je postajal. V kuhinji ni več dišalo. Deklica je bila v skrbeh. Iz peči se je vil gost dim, kruh je bil vedno bolj črn, a bobnal še vedno ni. »Le kako je to mogoče? Mamica mi je zatrčila, da bo kruh pečen, ko bo bobnal!« Ravno, ko se je deklica to spraševala, se je na vratih pojavila mama, ki se je vrnila iz mesta. Stekla je v kuhinjo, iz peči vzela zažgan kruh in prezračila hišo. Ozrla se je k deklici in dejala: »Zakaj nisi pazila na kruh? Sedaj je ves zažgan!« Deklica jo je prestrašeno in zmedeno pogledala in ji odgovorila: »Saj sem. Gledala sem in poslušala. Ampak mamica, kruh ni bobnal!« Mamica se je zasmejala: »Draga moja hčerkica, to, da kruh bobna, pomeni, da je pečen, ko z roko potrkaš po njem. Če lepo zaropota, potem je kruh pečen.« Skupaj sta zamesili novo testo in spekli nov kruh. Ta je bil zlato rjave barve in res, omamno je dišal. Prišla sta tudi miška in ptiček. Skupaj so pojedli kruh in se smejali na račun zgodbe o kruhu, ki ni bobnal.

Petja Škrubej

MOJA DOMOVINA – PRIDELAM IN JEM DOMAČE

Nekdaj domovina bila si čista, rodovitna in fina.

Bila rojakom si milina.

Zdaj ni več tak' lepo.

Ne znamo več uživati, delati, obdelovati zemlje domače.

Se skup za mizo usesti in zdravje užiti ob hrani, pijači,
ki delo naših sta rok.

Matej

NA KRILIH USPEHA

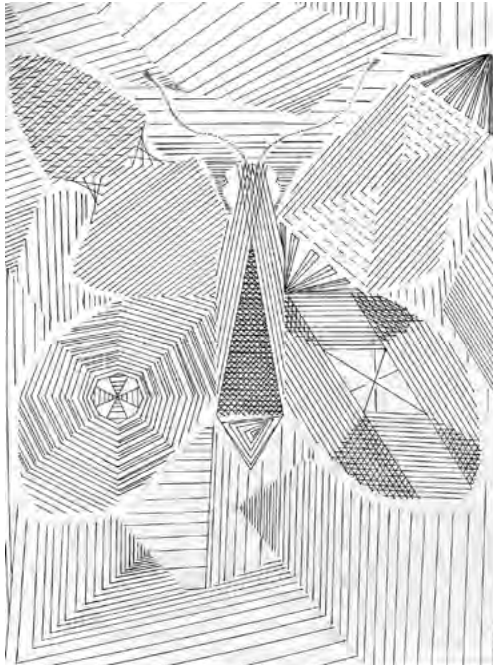
Neža je bila običajna trinajstletna najstnica. Živela je z mamo. Svojega očeta ni poznala. Mama je delala do noči, zato je bila Neža pogosto sama doma. Zelo rada je pela, še posebej ker je ni nobeden poslušal.

Njena mama si je močno želela, da bi bila Neža izobrazena, kajti ko je bila ona mlada, ni imela časa za učenje. Že v najstniških letih je morala delati, saj so imeli malo denarja. Zato je Nežo vpisala v različne krožke: šah, matematiko in logiko. Na žalost pa je niti eden od krožkov ni zanimal. Želela je hoditi na ples in petje, saj je v tem videla svoje izpolnjene sanje. Njena mama ji petja ni dovolila. Na neki običajen ponedeljek je Neža odšla v šolo. Na urniku so imeli glasbo, njen najljubši predmet. Učitelj jo je večkrat pohvalil in ji predlagal obisk pevskih vaj. Ko jo je učitelj večkrat pohvalil, se je odločila, da bo hodila na pevske vaje, četudi ji mama ne dovoli. Tudi njena prijateljica je hodila na vaje solo petja in Neži je predlagala odlično učiteljico. Učiteljica je bila navdušena nad njenim talentom. Neža je hodila pet, mami pa je lagala, da doma dela naloge. Učiteljica je Neži predlagala, da se udeleži pevskega tekmovanja. Bila je navdušena in sprejela je povabilo. Ko se je vrnila domov, je v kuhinji zagledala mamo. Zelo se je prestrašila, saj je mislila, da je v službi. Mama je bila jezna zaradi laži in Neža ji je razkrila resnico. Mama ji je tudi tokrat prepovedala pevske vaje, na tekmovanje v soboto pa je kljub temu šla in se zlagala, da gre k prijateljici. Tam se je odlično izkazala in dosegla prvo mesto. Sploh ni mogla verjeti, da se to dogaja njej. Po tekmovanju je zunaj zagledala mamo, kako se pogovarja z njeno učiteljico petja. Mama je Neži razkrila, da je vedela za tekmovanje. Priznala je, da se je zmotila in tudi sama je pohvalila Nežino pevsko nadarjenost. Od takrat dalje je lahko hodila pet. Vpisala pa se je tudi na ples. Kar je najlepše – z mamo imata zdaj veliko lepši in boljši odnos.

Saša

Nekega dne se je rodil fantek z imenom Arthur. Živel je v majhni hiški v Sao Paulu. Imel je starejšega brata in mlajšo sestro. Pri treh letih so ga starši vpisali v bližnji nogometni klub. Ves čas je bil na igrišču z žogo. Starši so ugotovili, da je nadarjen za nogomet. Vpisali so ga v nogometni klub Gremio. To je eden od najboljših brazilskih klubov. Arthur je vsak dan igral nogomet, da bi postal čim boljši. Napočil je dan, ko je zaigral za klubsko člansko ekipo. S tem je dobil pogodbo in svojo prvo plačo. Prvo sezono je bil prvi strelec ekipe in tudi lige. Z Arthurjem so se po štirih letih uspeli vrniti v prvo ligo. Varčeval je denar in kupil sebi in staršem boljšo hišo. Čez pol leta je k njemu prišla neznana oseba. Izvedel je, da se zanj zanima velik športni klub, Barcelona. To so bile Arthurjeve sanje, da bi zaigral za najboljši španski klub. Ko je zaigral za ta klub, se je videl na krilih uspeha in od tod noče nikoli oditi. Čez dve leti je dobil dva otroka in še vedno igra nogomet.

Marko

Tara Bračun

Že na splošno zelo rada berem, če pa bi morala izbrati kakšne knjige, me najbolj pritegnejo tiste, pri katerih je potrebno razmišljati in zbrano slediti dogajanju.

Rada berem knjige, ki me takoj pritegnejo in jih ne morem spustiti iz rok.

Če bi izbirala knjige glede na žanr, bi bili to gotovo kriminalka ali detektivka.

Kadar mi je knjiga zares všeč, vem takrat, da ko pridem do zadnje strani, si ne želim njenega konca.

Lucija Krapež

UČILNICA JE SPREGOVORILA

Dan je potekal tako, kot bi moral. Vse je bilo v redu, nobenih posebnosti ni bilo. Običajen dan. Pri eni od ur je prof. razlagal snov, ki mi je bila znana že iz os. šole. Malo sem se dolgočasila. Profesorji so se menjavali, ure so minevale ... Eden od profesorjev se je odločil, da bo začel ustno spraševati. Molila sem, da ne bi bila vprašana. K sreči nisem bila. Vprašan je bil Simon, moj sošolec. Šel je pred tablo in začel odgovarjati na vprašanja, ki mu jih je zastavil učitelj. Vse je potekalo po običajnih tirnicah, dokler se ni zgodilo nekaj nenavadnega. Kar naenkrat je učilnica spregovorila. Rekla je, naj se Simon potrudi za lepo oceno. Začela je navijati zanj. Vsi smo bili začudeni, češ, zakaj učilnica govori. Nobena učilnica ni nikoli spregovorila. Čudo prečudo. To je pa res nenavaden dan. Nato je Simon dobil odlično oceno in pohvalila ga je: »Bravo, Simon, uspelo ti je ...« Ko sem doma pripovedovala o tem dogodku, so bili vsi začudeni. To je bila res nenavadna popestritev današnjega dne. Se je učilnica naveličala slabih ocen in učencev, ki jim ne gre?

Maša M.

SPREMEMBA

Iz iste smo snovi kot sanje.

Redkokdo verjame vanje.

Upanje je izpuhtelo,
negotovost nas objela.

Rada čutila bi sprostitev,
začutila od nekoga potrditev.

Da nisem le zrak, da mi ni enak vsak.

To zdi se nemogoče, vsakdo v sebi joče.

V življenju išče znak, da napačen ni njegov korak.

Vsi okrog hitimo, okoli svoje osi se vrtimo.

Ne vemo pa, da mi smo tisti, ki lahko spremenimo sanje v resnično stanje.

Petja Š.

Barbara Zorko

28 MI MLADCI

Mentorica glasila: **Milena Černe**

Mentorica grafičnih izdelkov: **Urška Hrovat**
(strani: 12, 18, 19, 25, 28)

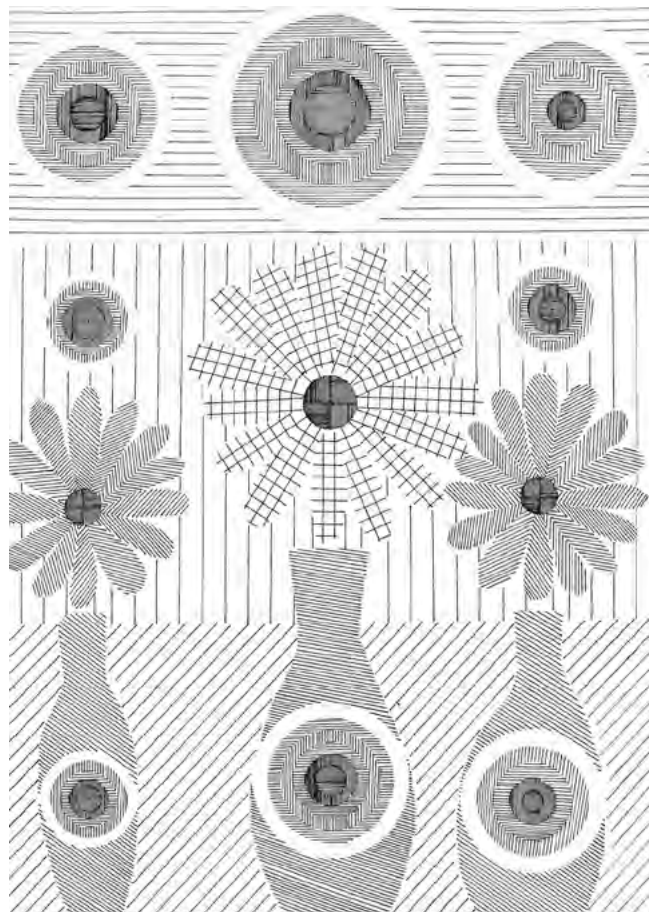
Mentorica grafičnih izdelkov: **Špela Udovič**
(strani: 2, 8, 9, 15, 27)

Oblikovanje naslovnice: **Zala Ocvirk**
(mentorica Špela Udovič)

Grafična priprava: **Nejc Boldin**
(mentorica Lea Golob)

Založnik: **Srednja medijska in grafična šola Ljubljana**

Ljubljana: **2021**

Nika Kostanjevec

